בס"ד והתשרפלורנו

"מה השם אלוקיך שואל מאתך"?

שפע אלוקי

וְהָיָה | עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֵת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר ה' אֱלֹקיךָ לְךָ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ:
וַאֲהֵבְךָ וּבֵרַכְךָ וְהִרְבֶּךָ וּבֵרַךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי־אַדְמָתֶךָ דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ שְׁגַר־אֲלָפֶיךָ וְעַשְׁתְּרֹת
צֹאנֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לָתֶת לָךְ:
בָּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה בְךָ עָקָר וַעֲקָרָה וּבִבְהֶמְתֶּךָ:
(דברים ז' י"ב-י"ד)

"כי יש לכל נפש מישראל שפע מיוחד אליו. וכמו כן בכל שאה יש שפע מיוחד. וכן לכל מקום." (שפר אמר)

ענווה!

וְאָמַרְתָּ בִּלְבָבֶךָ כֹּחִי וְעֹצֶם יָדִי עָשָׂה לִי אֶת־הַחַיִל הַזֶּה:
וְזָכַרְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הַנֹּתֵן לְךָ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חָיִל לְמַעַן הָקִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
לַאֲבֹתֶיךָ כַּיּוֹם הַזֶּה:
(דברים ח' י"ז-י"ח)

"ד"ה וצברא: הצאק: אל אלה אל להבך לאמר "כחי ואצם ידי" - צבור הנורן לך כח".
(אבן אצרא אל דברים ח:יז"ח:א')

עבודת השם

וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה ה' אֱלֹקיךָ שֹׁאֵל מֵעִמָּךְ כִּי אִם־לְיִרְאָה אֶת־ה' אֱלֹקיךָ לָלֶכֶת בְּכָל־דְּרָכָיו
וּלְאַהֲבָה אֹתוֹ וְלַעֲבֹד אֶת־ה' אֱלֹקיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ:
(דברים י' י"ב)

אלה שאלה: לכאורה האהבה ויראה סותרים זה את זה, שהרי האהבה מורה אל קירוב, והיראה אל ריחוק. היראה באה ליקי ביצוי הבריאה שבלית, רעשיר ויתכן אפילו פיצית של הנפש, ואילו האהבה מתבצאת בהתאחדות והתמצעות. אך כן, איך אפשר לאהוב ולירא כאחד? אומר הרמב"ם שמעיאים לבה אל יקי המבוננות כפולה: כאשר האדם מתבונן בעומק נבראיו של הבורא איך הוא מתמלא בתשק עצום לבאר את ה' העצום ואיך נרא לאחריו ויודא שהוא בריאה שפלה קצנה. כלומר, בה תהליך שנעשה באופן זמוד, בבה אחר בה, שיוצרת בין מצוצות, רכב, הין היראה לבין אהבה. (הרב אורי שרקי)

כִּי אִם־שָׁמוֹר תִּשְׁמְרוּן אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם לַעֲשֹׂתָהּ לְאַהֲבָה אֶת־ה' אֱלֹקיכֶם
לָלֶכֶת בְּכָל־דְּרָכָיו וּלְדָבְקָה־בוֹ:
וְהוֹרִישׁ ה' אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלִּפְנֵיכֶם וִירִשְׁתֶּם גּוֹיִם גְּדֹלִים וַעֲצֻמִים מִכֶּם:
כָּל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף־רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מִן־הַמִּדְבָּר וְהַלְּבָנוֹן מִן־הַנָּהָר נְהַר־פְּרָת וְעַד הַיָּם
הָאַחֲרוֹן יִהְיֶה גְּבֻלְכֶם:
לֹא־יִתְיַצֵּב אִישׁ בִּפְנֵיכֶם פַּחְדְּכֶם וּמוֹרָאֲכֶם יִתֵּן | ה' אֱלֹקיכֶם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרְכוּ־בָהּ כַּאֲשֶׁר
דִּבֶּר לָכֶם:
(דברים י"א כ"ב-כ"ה)

קיום מצוות

אנש היאדים הצובים והנקמות הראות הרחובות ברורה, אניינש הוא... אך מאשה המצוות האלה, אסייא לך אל (=לנאן) אשיירן והשלמות בהן, ואסיר מאליך המאיקים והמונאים כולם לפי שהאדם אי-אפשר לו לעשות המצוות, לא כשהוא תולה וראה, או צמא, ולא בשאר מלתמה ומצור. ולכן יאד (=ההצית) שיסורו כל אלה האיניינש, ושיהיו בריאים ושקצים, אד שרשלם להם היביאה (=יהיו שלמים בבאר ה') ויצבו לתיי באולם הבא.
(הרמב"ם ה הקדמה לפרק חלק, אמ' קבצ-קבת.)